

Розділ I

Ранок із картинки

«Ночуй у шафі!»

Причилось? Чи справді? Коли Софійка розв'язує алгебру, до її голови прибивається чимало безпритульних, а то й зовсім безверхих думок. То й зараз відмахується, як від набридливих мух, що повилазили на сонце з весною.

Уже майже вдумалася в умову. Ех, ще ж так недавно вдумувалась у ті умови і старанно писала розв'язок тільки заради того, щоб дати списати Кулаківському!..

«Ночуй у шафі!»

Ну, в Софійки таке буває. Стукне у мізки, наприклад: «Якщо зараз у дворі промайне пташка, значить вона, Софійка, вродливіша за Ірку

Завадчук». Або: «Коли вдасться до самого вечора просидіти на чаї, Дмитро Іваненко їй запропонує дружбу». Чи: «Якщо протягом тижня спроможеться розгребти завали своєї тумбочки, вийде заміж за Вадима Кулаківського». Останнього, звісно, перевірити поки що не довелось, та й не актуально вже. Зрештою, і Дмитро не набивається з дружною, досі лише приятелюють. Але ж, мабуть, хотів... Хай там як, а завжди ці свої завдання-забобони дівчинка намагалась виконати.

Для годиться роззирнулася. Хоч і знала, що в кімнаті нікого. Якщо не брати до уваги молочнокобджолиного шумовиння розквітлої абрикоси у глибині вікна їхнього другого поверху. На підвіконні так само непричетно завмерли у вазі червоні тюльпани. Під ними невинно спала улюблена кішечка Чорнобілка: ну чистісінько тобі хмарка абрикосового цвіту поверх чорних гілочок! Весна нуртує і перемагає. От і сьогодні весна виманила на прогулянку не лише маму з братиком, але й вічно зайнятого тата.

Так, зосередитись над підручником (ще трохи — і на цілі канікули можна буде про нього забути)...

«Ночуй у шафі!»

Погляд повернув до старої прабабусиної шафи. О, та шафа! Різьблена, з широкою шухлядою

внизу, ще од прапрадіда Павла й прапрабабусі Горпини по маминій лінії. Її не проміняли на харчі навіть у голодовку! Почесна «пенсіонерка», регулярно змащувана щонайдорожчими засобами для меблів, схотіла згадати молодість?..

Що ж, ночуй то й ночуй — Софійці вчетверте повторювати не треба.

Прокинулась задовго до писку будильника. Не дивно: зігнута у три погібелі, ноги затерпли!.. У шафі зі спанням не розженешся! Ще й Чорнобілка хазяйновито виклалась на всю довжину, лапи на господиню закинула!

Відсунула кицьку і, тримаючи подушку та ковдру, випурхнула-вивалилась із роззявлених щелеп задушливої шафи.

А ранок же який, Господи!

Сонце, помножене на кожен абрикосову квіточку, летиться у шибку. Проходячи крізь скляну тюльпанну вазу, додається в геометричній прогресії (от ця математика!) і заповнює кімнату кольоровими зайчиками.

Солодко потяглась, аж у заанімілій потилиці хруснуло. Уявила себе героїнею картини, яку стрічала в численних малярських дядькових книжках. «Ранок» зветься. Тетяни Грушевської? Ні, Яблонської! Ох, треба цього літа освіжити знання живопису! А то все алгебра та алгебра!..

Як і належало б ідеальній дівчинці з картини, зробила сяку-таку зарядку (потилицю таки добряче залежала!). Привіталась до букета, запалившись жаром од тюльпанів: позавчора їх подарував Сашко...

Посунула вазу, відчинила фрамуги (здається, так було і в Яблонській). Ні, класно все-таки жити на світі! Не гірше, ніж героїні сонячного полотна!

З вікна, щоправда, війнуло цигарковим димом. Відколи сусіди знизу повернулись із далеких заробітків, їх, мабуть, ніхто б і не чув, якби ото вранці та ввечері не мали звички палити у дві цигарки. Зимому ще нічого, а як потеплішало...

Але й це зараз не могло зіпсувати Софійчиного картинного настрою.

«Раз-два», «раз-два» (влітку серйозно займається гімнастикою) — пританцьовуючи, переметнулась до дзеркала. Колись любила годинами видивлятися у вікно, а відколи з її життя зникла головна красуня-суперниця Росава Підлісняк, узяла за звичку стирчати в люстерку. Вивчати власне відображення. Воно, те відображення, здебільшого їй не подобалось. Так, трохи виструнчилась, виточилась-витончилась. Так, шкіра наче очистилась. Навіть у волоссі та очах поселилась якась чи то загадка, чи то лукавинка... Але якщо придивитись пильніше... Поперечна

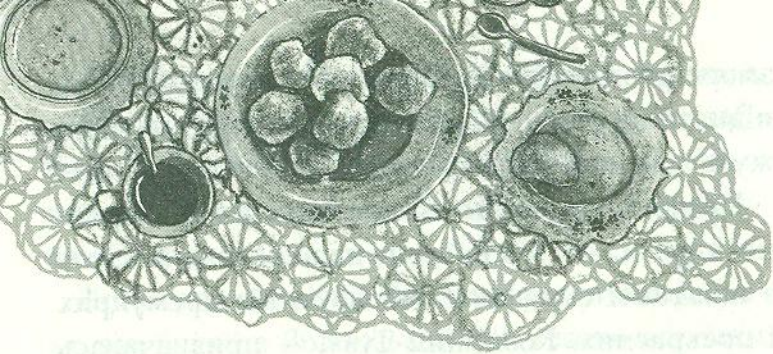
зморшка на лобі неодмінно з'являється, щойно підняти брови!.. Перша ознака старіння?! Кажуть, людина старіє од народження...

Не диво, що загадкова листівочка без зворотної адреси, яку на свій день народження витягла з поштової скриньки: «Кайфую від премудрих і прекрасних. Козирний Туз», — призначалась сусідці Росаві. Проте й ревнощів не було. Особливо коли після тієї листівочки тітонька Сніжна пожартувала, що, мовляв, скоро навіть наймоднішій кралечці 7-В класу, Ірці Завадчущі, доведеться робити пластику чи мінімум якусь ліпосакцію, аби дорівнятися до Софійчиної тоненької фігурки й чистенького усміхненого личка!

Запікав будильник на мобілці. У батьківській кімнаті прокинувся малий Ростик. Сподіваючись на сніданок, муркотливо потерлась об ногу кицька.

День розпочався. До бою!

Розділ 2

Жартинка зі сну

Спочатку Софійка мала намір запросити на сьогоднішню виховну годину дядька Сергія, або Пустельника, як із Софійчиної легкої руки його називають удома. Щоб він як художник розповів їм про ту ж таки Тетяну Грушевську-Яблонську. Заодно показав би власні картини. На одній із них — міська вулиця з Софійкою углибині. Тобто самої Софійки не дуже впізнати, але всі знають, що зображені там лазурові черевички є тільки в неї. Хай би і Дмитро, і Вадим, і Завадчучка оцінили, що навчаються в одному класі не просто з якоюсь Щербань Софією, а з Музою!

Та й керівничка Ліда Василівна з полегшенням зітхнула б: вона сама рада уникнути запланова-

ної нудної лекції «Вплив суспільних стереотипів на моральність підлітків».

Проте, як зрозуміла з ранкового тітоньчиного дзвінка, Пустельник ще вдосвіта зненацька погнався до Леськівського замку. Телефон аж хлипав: тітонька (вона ж Сніжана) страшенно засмучена, адже сьогодні чоловікова черга бавити малого. Тепер доведеться ламати графік прийому пацієнтів!

Тоді Софійка вирішила запропонувати класові екскурсію в картинну галерею.

Цю ідею сприйняли радо. По-перше, проголошена тема про стереотипи, надто ж суспільні, нікого не надихала. Від слова «підліток» без п'яти хвилин восьмикласників узагалі тіпало. По-друге, нікому не хотілося цілу виховну годину (шостий урок!) умлівати в спекотному, вікнами до сонця, біологічному кабінеті. По-третє, це значно веселіше, ніж попередня Софійчина ідея з прибиранням берегів річки Кам'янки. О, під час того виснажливого прибирання їхній 7-В прочесав усі береги, зібрав на себе все торішнє лугове реп'яшшя і дуже захотів їсти. Крім того, Софійка подерла курточку, Іваненко збив до крові коліна, Ірка згубила чотири накладні нігті. Їхній 7-В утилізував тоді центнери екологічних, як мовила вчителька, папірців та сухою, понастягував до сміттєвих баків тони неекологічних упаковок,